

Hoe zijn we hier in godsnaam in verzeild geraakt? Midden in de nacht in de donkere polders van Rupelmonde, overal slijk en modder en griezelige schaduwen. We, dat zijn Jeroen en ik, Rikus. Kato is hier ook ergens, maar we weten niet waar. Ze hoort bij ons kliekje van drie. We wonen in dezelfde straat, zitten in dezelfde klas en doen zowat alles samen. De drie musketiers noemen ze ons in de buurt. We zijn elkaars beste vrienden en gaan voor elkaar door het vuur als het moet.

En vannacht moet het...!

Het begon allemaal met de schedel die Jeroen en ik in de polders van Rupelmonde vonden. Een leuk, griezelig ding. Ideaal om Kato de stuipen mee op het lijf te jagen. Want dat doen we graag: elkaar plagen en laten schrikken, daar maken we een sport van.

Toen ik vorige week bij Kato was, heeft ze me bijna tot tegen het plafond laten springen van schrik: Ik moest dringend naar het wc. Terwijl ik op de bril zat, sloop ze stiekem tot aan de wcdeur. Ik had niks in de gaten, dus toen ik vrolijk fluitend de wcdeur opendeed en naar buiten stapte, spring ze plots achter me en gilde luid 'boe'. Een klassieker, ik weet het, maar ik schrok me half lam. Man man, en zij maar lachen. Dat moest ik haar betaald zetten, dus toen ik samen met Jeroen die schedel vond, kreeg ik een idee en Jeroen wilde wel meedoen.

Ik haalde een oud wit laken van onze zolder. Ik knipte er een gat in. We kropen allebei onder het laken en uit het gat stak ik mijn hand en hield de schedel vast. Zo leken we op een spook met een doodskop.

Op woensdagavond gaan Kato's ouders altijd naar de volleybal. Dan is ze alleen thuis. We wachtten tot het donker was, tot haar ouders weg waren, tot het stil was in de straat en belden dan bij haar voordeur aan. Toen Kato opendeed, sprongen we tevoorschijn als spook met schedel en riepen 'boe!' Denk je dat Kato schrok, sidderde of beefde? Helemaal niet. Ze schoot in een lach.

'Denken jullie echt dat ik daarin trap?' proestte ze. 'Jullie zien er uit als een goedkoop kermis-spook. Je zal meer moeite moeten doen om mij aan het schrikken te krijgen hoor!' Ze greep de schedel en floot bewonderend tussen haar tanden.

'De schedel is een stuk knapper dan die lelijke koppen van jullie. Bedankt jongens!'

Ze nam de schedel luid lachend mee naar binnen. We dropen af, teleurgesteld omdat onze grap mislukt was.

Ik geraakte die avond niet in slaap, maar lag te piekeren over een manier om Kato te laten schrikken. Plots kreeg ik een idee. Kato had de schedel vast op haar kamer liggen. Ze slaapt op het gelijkvloers aan de achterkant van haar huis. Via onze tuin kan ik makkelijk tot daar geraken. Als ze met haar raam openslaapt, ga ik onder haar raam staan en spreek met mijn meest griezelige stem: 'Ik ben de geest van de doodskop en ik eis dat je mij teruggeeft aan de duivel!'

Enthousiast trok ik mijn runners aan en sloop in mijn pyama naar buiten, via de tuin van de buurman, en de tuin van diens buurman, en de tuin van diens buurman, tot in Kato's tuin. Yes! Haar raam stond op een kier.

Maar toen begon het. Uit het niets reed plots een brandende huifkar die door twee paarden werd getrokken haar tuin in. Ook de paarden stonden in brand. De vlammen schoten als hoge gele tongen van hun rug en flitsten alle kanten op. De bestuurder van de kar had twee brandende teugels in de hand en droeg zelf een bruine monnikspij met een kap die zijn gezicht volledig verborg. Het leek wel of er niemand in de pij zat, alsof zijn gezicht de duisternis zelf

was. Ik kon van schrik geen voet meer verzetten, maar bukte me en bleef achter een struik toekijken.

De bestuurder in monnikspij riep met een zware, donkere stem: ‘Ik ben de geest van de doodskop en ik eis dat je mij teruggeeft aan de duivel!’

Lieve help, dat was toch mijn tekst???

Toen zag ik Kato... Ze stapte uit haar raam naar buiten, met de doodskop in haar handen. Ze had holle ogen, alsof ze bezeten was en stapte naar de brandende kar. Ik sprong tevoorschijn en riep: ‘Nee Kato! Niet doen! Keer terug!’

Ze keek me aan, maar haar ogen waren leeg, hol, alsof iemand haar ziel eruit had weggezogen. Ze keek dwars door me heen. Zoals ze naar de brandende kar liep met de schedel in haar handen leek ze wel een zombie. Ik wilde haar tegenhouden, maar op dat ogenblik werd ze door een van de vlammen gegrepen. Als een onzichtbare magneet werd ze door het vuur naar de kar gezogen en loste in de vlammen op. Ik zag haar niet meer, panikeerde, wilde om de brandweer roepen, maar er kwam geen geluid uit mijn keel. Alles werd zwart voor mijn ogen. Ik duizelde en viel neer.

Geen idee hoelang ik daar zo gelegen heb. Misschien 10 seconden, misschien een uur, ik weet het echt niet. Ik weet alleen dat de brandende kar verdwenen was toen ik weer bij bewustzijn kwam. Ik hoopte dat het allemaal maar een nare droom was geweest en dat Kato gewoon in haar bed lag te slapen, maar toen ik naar haar slaapkamerraam wilde rennen, stond er plots een oude man voor me. Hij keek me vriendelijk aan. Om redenen die ik niet kan verklaren vertrouwde ik hem. Het was iets in zijn blik, iets in zijn glimlach dat me vertrouwen gaf. Ik bleef rustig, ik begreep dat hij me iets wilde vertellen en dat was ook zo.

‘Je vriendin bevindt zich in de duisternis. Donkere krachten lokken haar naar de hel. Je hebt hooguit een paar uur om haar te redden of ze is voor altijd verdoemd. Je moet snel en moedig zijn.’

‘Wat moet ik doen?’ vroeg ik zonder aarzelen.

‘Je moet terug naar de plek waar je de schedel vond, dat is bij de ingang van de verdrongen steengroeve van Rupelmonde. Daar moet je het ‘seintje van Zene’ opzeggen.’

‘Wat is dat?’ vroeg ik.

‘Dat is een magisch gedicht waarmee je de bescherming van vriendschap en licht aanroept. Als je het met voldoende kracht en overtuiging kan opzeggen, zal je vriendin uit de duisternis ontwaken en naar de wereld van de levenden terugkeren. Maar je hebt geen tijd te verliezen... je moet snel zijn... ga... Nu!’

Ik wilde hem nog vragen wat dat magische gedicht was, maar de oude man was verdwenen, weg, in het niets opgelost.

Ik rende naar het huis van Jeroen, gooide een steentje tegen de ruit van zijn slaapkamer, nog een en nog een. Ik sakkerde. Waarom werd hij nu niet wakker? Ik gooide er nog een, maar zijn raam ging plotseling open, hij verscheen in de raamopening en kreeg het steentje tegen zijn voorhoofd.

‘Auch! Wat bezielt jou?’ siste hij boos. ‘Het is midden in de nacht.’

‘Je moet me vertrouwen. Kom nu met me mee. Het leven van Kato staat op het spel.’

Hij zag aan mijn blik dat het menens was, geen grap. Een paar minuten later liepen we samen door de donkere polders, op zoek naar de plek waar we de schedel hadden gevonden.

Zo waren we hier dus verzeild geraakt. Jeroen had gelukkig een zaklamp meegenomen. Die kwam goed van pas. Ik had hem onderweg alles uitgelegd. Het klonk bizar en ongeloofwaardig, maar gelukkig geloofde hij me. We waren vastbesloten om Kato te redden!

‘Schijn daar eens een stukje bij...’ vroeg ik aan Jeroen. Ik boog voorover tussen het riet van een gracht. ‘Als ik het mij goed herinner, hebben we die schedel hier ergens gevonden.’

‘Maar hoe weten we hoe dat magische gedicht gaat?’ vroeg Jeroen bezorgd.

‘Dat weet ik ook niet, maar iets in mij zegt dat de woorden wel zullen komen... Eerst moeten we die verdoemde plek terugvinden.’

Terwijl ik het zei, boog ik te ver voorover. De rietstengels plooden en konden mijn gewicht niet dragen. Ik donderde in de gracht en zat tot mijn middel in de smerige drek. Jeroen lachte, maar ik sakkerde boos dat er niets te lachen viel. Zijn lach stokte meteen, niet omdat ik boos was, maar omdat zijn zaklamp op een plek scheen waar uit het slijk een donkere gedaante opdook, op nauwelijks een halve meter van mij vandaan. We gilden allebei van de schrik, want de gedaante bleek een rottend lijk te zijn met ogen die uit de oogkassen hingen en lappen vlees die in het gezicht ontbraken waardoor je recht tot op het bot keek. Het was afschuwelijk. De monsterachtige gedaante maakte een afschuwelijk geluid, een schrille schreeuw, alsof er een kolonie reuzenspreuwen overvloed. Ik haastte me zo snel ik kon uit de sloot en wilde wegrepen, vluchten, naar huis, maar moest toen aan Kato denken. Kato! We moesten haar redden!

De levende dode kroop uit de sloot. We zagen nu dat hij een been miste en dat er allerlei botten en knoken door zijn verrotte vel staken. De stank was weerzinwekkend en net toen we dachten dat het niet erger kon, greep een hand mijn enkel vast. Ik keek naar de grond, kon met moeite iets zien, maar toen ik Jeroen hoorde gillen wist ik dat ze hem ook beet hadden. In de sloot krioelde het van de zombie's, van die halfdode monsters die uit het slijk krabbelden en als een kolonie uit het water kropen, over het pad kronkelden als slangen. Ze moesten ons hebben. Hun glibberige, koude handen trokken ons het water in. Daar zou ons een vreselijk lot wachten.

‘Rikus! Snel! Zeg het gedicht op! Het ‘seintje van Zene!’ schreeuwde Jeroen wanhopig.

Ik wilde wel, maar er kwamen geen woorden uit mijn mond. Ik voelde hoe de angst mijn keel toekneep. Mijn hersens blokkeerden. Ik kon niet meer denken. Ik probeerde me te verzetten, maar werd door tientallen zombie's de sloot ingetrokken en voelde dat mijn laatste uur geslagen had.

‘Rikus!’ schreeuwde Jeroen. ‘Denk aan Kato!’

En toen, plots, kwamen de woorden en stroomden uit mijn mond...

‘Weg gij duivels en demonen, keer terug naar uw hellezonen, mij jaagt ge geen schrik aan, ik heb vriendschap en licht in mijn bestaan.’

Jeroen herhaalde het samen met mij. Onze woorden klonken fel en krachtig: ‘Weg gij duivels en demonen, keer terug naar uw hellezonen, mij jaagt ge geen schrik aan, ik heb vriendschap en licht in mijn bestaan.’

Ik voelde de greep om mijn benen lossen worden. Het werkte. We herhielden het nog tien keer en zagen hoe de zombie's verschrompelden en jankend en kermend tussen het riet verdwenen. We hadden het gered!

Toch hoorden we nog iets kermen tussen het riet. Een licht kreunend geluid, maar een ander soort gekerm dan de zombie's maakten. Jeroen scheen voorzichtig met zijn zaklamp tussen het riet en... daar lag ze...

‘KATO!!’

Ze was het inderdaad. Ze lag tussen het slijk. We trokken haar op het droge en probeerden haar wakker te maken, maar dat lukte niet. Plots stond die oude man er weer, de man die mij had verteld hoe ik Kato kon redden.

‘Proficiat, je hebt haar gered,’ zei hij op een rustige en vriendelijke manier.

Jeroen keek hem verbaasd aan. De oude man hief zijn hand op en knipte met zijn vingers. Kato was plots verdwenen. We schrokken.

‘Wees niet bang,’ zei de oude man. ‘Kato ligt nu thuis in haar bed, vredig te slapen. Ze zal morgen ontwaken en zich niks meer herinneren van haar reis naar de duisternis. Ze zal maar één ding weten, diep in haar hart, dat jullie haar beste vrienden zijn, voor altijd...’

Hij glimlachte mysterieus en was toen verdwenen. Jeroen en ik renden terug naar onze straat. We vertrouwden het niet helemaal en gluurden door Kato’s slaapkamerraam naar binnen en ja hoor... daar lag ze, slapend in haar bed, alsof er niks gebeurd was.

Uitgeput gingen Jeroen en ik naar huis. We kropen in bed en sliepen een stuk in de dag. We hebben er daarna nooit meer met elkaar over gesproken. Geen woord. Maar onze vriendschap is sindsdien inderdaad niet meer stuk te krijgen. Kato schrok zelfs toen ik haar een paar dagen later langs achteren verraste en ‘boe’ riep, ook al deed ze misschien maar alsof ze schrok om mij een plezier te gunnen...

BOE!